

Warszawa, dnia 14 grudnia 2012 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW**

PT1/0602/77/653/KCO/12/BMI9-17520

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wplynulo dn. 18.12.12.

nr 5925 podpis. *Bucinski*

P. R. Rofel
Biura Pracy Senat
wplynulo dn. 18.12.12
10771

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W nawiązaniu do przekazanego przy piśmie z dnia 16 listopada 2012 r. Nr BPS-043-20-842/12 oświadczenia senatora Marka Ziółkowskiego dotyczącego nieprawidłowości występujących w sektorze recyklingu, pragnę uprzejmie przedstawić następujące stanowisko.

Analizując poruszoną w niniejszym oświadczeniu problematykę oszustw i nadużyć w obrocie złomem wraz z propozycjami mającymi na celu uszczelnienie systemu podatkowego w tym obszarze na wstępie zauważenia wymaga, że przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) – dalej „ustawa o VAT” - muszą pozostawać w zgodzie z systemem podatku od wartości dodanej w Unii Europejskiej. Ustawodawstwa państw członkowskich Unii Europejskiej podlegają bowiem ścisłej harmonizacji w zakresie konstrukcji systemu podatku od wartości dodanej (w Polsce funkcjonujący jako podatek od towarów i usług), co oznacza, iż są one zobowiązane do przestrzegania zgodności krajowych uregulowań w zakresie opodatkowania tym podatkiem z przepisami prawa Unii Europejskiej, w szczególności z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.).

Na wstępie należy zwrócić uwagę na istniejące rozwiązania systemowe zapobiegające oszustwom i nadużyciom wpływające bezpośrednio z jednej z fundamentalnych zasad w podatku od towarów i usług jaką jest jego neutralność. Zasada ta wyraża się bowiem poprzez prawo podatnika do odliczenia podatku naliczonego, które (na zasadach określonych w art. 167 i następujących ww. dyrektywy) powstaje w momencie, gdy podatek, który podlega odliczeniu, staje się wymagalny. Podatek ten jest bowiem podatkiem powszechnym ukierunkowanym na opodatkowanie ostatecznej konsumpcji, występującym na wszystkich etapach obrotu – w procesie produkcji i dystrybucji. W funkcjonowanie tego podatku wpisane jest prawo podatnika do potrącenia podatku naliczonego w poprzedniej fazie obrotu, o ile spełniona zostanie przesłanka wykorzystania towarów i usług na potrzeby transakcji opodatkowanych (co znajduje wyraz w treści art. 86 ust. 1 ustawy o VAT). Prawo do odliczenia podatku naliczonego doznaje jednak ograniczeń m.in. w związku ze zwalczaniem przestępczości, uchylaniem się od opodatkowania oraz ewentualnymi nadużyciami, co znajduje potwierdzenie zarówno w ww. dyrektywie jak i w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W art. 88 ust. 3a ustawy o VAT wymienia się faktury oraz faktury korygujące, które nie dają prawa do odliczenia zawartego w nich podatku naliczonego m.in. w sytuacji, gdy sprzedaż została udokumentowana fakturami lub fakturami korygującymi wystawionymi przez podmiot nieistniejący, lub stwierdzają one czynności, które nie zostały dokonane.

Niezależnie od powyższego problematyka oszustw i nadużyć w zakresie wyłudzeń podatku od towarów i usług w branży recyklingu jest przedmiotem szczególnej uwagi Ministra Finansów.

Zarówno skala jak i stopień szkodliwości tego proceduru dla przedsiębiorców i budżetu państwa miały decydujący wpływ na podjęcie decyzji o przyjęciu w ustawie o VAT szczególnych, dopuszczonych ww. regulacjami europejskimi, rozwiązań polegających na wprowadzeniu mechanizmu „odwrotnego obciążenia” podatkiem VAT.

Podstawą prawną dla zastosowania mechanizmu „odwrotnego obciążenia” podatkiem VAT jest art. 199-199a dyrektywy 2006/112/WE. W art. 199 ust. 1 oraz art. 199a ust. 1 dyrektywy zawarty został zamknięty katalog transakcji, w odniesieniu do których państwa członkowskie mogą postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik podatku od towarów i usług – odbiorca towarów i usług będących przedmiotem tych transakcji, wśród których wymieniono dostawę zużytych materiałów, zużytych materiałów nienadających się do ponownego użycia w tym samym stanie, złomu, odpadów przemysłowych i nieprzemysłowych, odpadów przetwarzalnych, częściowo przetworzonych odpadów oraz dostawy pewnych towarów i świadczenia usług, wymienionych w załączniku VI (art. 199 ust. 1 lit. d dyrektywy). Do decyzji państw członkowskich Unii Europejskiej pozostawiono zarówno ewentualne zaimplementowanie tego mechanizmu na grunt krajowych regulacji jak również które spośród enumeratywnie wskazanych w dyrektywie towary i usługi zostaną nim objęte.

Polska zastosowała omawiane rozwiązanie w odniesieniu do obrotu złomem w nowelizacji ustawy o VAT, która weszła w życie w dniu 1 kwietnia 2011 r. (vide ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Prawo o miarach, Dz. U. Nr 64, poz. 332). Jednakże w związku z wątpliwościami wynikającymi z braku ustawowej definicji złomu oraz propozycjami rozszerzenia stosowania tego mechanizmu na obrót odpadami, których odzysk i przetwarzanie stwarzało sygnalizowane przez organizacje przedstawicielskie przedsiębiorców działających w szeroko definiowanej branży złomu ryzyko wystąpienia nadużyć podatkowych (np. zużyte akumulatory elektryczne, odpady szklane, gumowe i z tworzyw sztucznych) podjęto stosowne działania legislacyjne. Z dniem 1 lipca 2011 r. ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników oraz ustawy o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 134, poz. 780), został wprowadzony do ustawy o VAT załącznik nr 11 zawierający wykaz towarów objętych mechanizmem „odwrotnego obciążenia” na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 7 tej ustawy.

Od dnia 1 lipca 2011 r. mechanizm odwrotnego obciążenia ma zastosowanie, jeżeli spełnione zostaną wskazane w art. 17 ust. 1 pkt 7 i ust. 7 ustawy o VAT warunki:

- 1) nabywcą towarów wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy jest podatnik, o którym mowa w art. 15 ustawy,
- 2) dostawcą towarów wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy jest podatnik, o którym mowa w art. 15 ustawy, nie korzystający ze zwolnienia, o którym mowa w art. 113 ust. 1 i 9 ustawy,
- 3) dostawa towarów wymienionych w załączniku nr 11 nie jest objęta zwolnieniem, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Dla dostawy towarów, które nie mieszczą się w katalogu towarów wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy o VAT, nie ma zastosowania regulacja przewidziana w art. 17 ust. 1 pkt 7 tej ustawy. W konsekwencji obowiązek podatkowy nie zostaje w tym przypadku przeniesiony na nabywcę, a podmiotem zobowiązanym do rozliczenia podatku należnego z tytułu dostawy tych towarów jest sprzedający.

Należy wskazać, że przepisy dyrektywy nie precyzują sposobu klasyfikowania poszczególnych towarów i usług do kategorii obejmowanych mechanizmem odwrotnego obciążenia, nie istnieją zatem formalne przeszkody do stosowania przez Polskę, pomocniczo przy identyfikacji poszczególnych towarów, klasyfikacji statystycznej PKWiU 2008. Towary wymienione w załączniku nr 11 do ustawy o VAT, których dostawa jest objęta mechanizmem odwrotnego opodatkowania na podstawie ww. przepisu są zatem zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym identyfikowane przy pomocy Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU), wprowadzonej

w życie rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r. (Dz. U. Nr 207, poz. 1293, z późn. zm.).

Zgodnie bowiem z treścią art. 5a ustawy o VAT towary lub usługi będące przedmiotem czynności, o których mowa w art. 5 tej ustawy, wymienione w klasyfikacjach wydanych na podstawie przepisów o statystyce publicznej, są identyfikowane za pomocą tych klasyfikacji, jeżeli dla tych towarów lub usług przepisy ustawy lub przepisy wykonawcze wydane na jej podstawie powołują symbole statystyczne. Stosownie do ujętych w treści załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia Rady Ministrów zasad metodycznych Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług, zaliczenie określonego produktu do właściwego grupowania PKWiU 2008 należy do obowiązków producenta (usługodawcy) tego produktu. Wynika to z faktu, że właśnie producent (usługodawca) posiada wszystkie informacje niezbędne do właściwego zaliczenia produktu do odpowiedniego grupowania PKWiU 2008, tj. informacje dotyczące rodzaju użytego surowca, technologii wytwarzania, konstrukcji i przeznaczenia wyrobu lub charakteru usługi.

W przypadku trudności w ustaleniu właściwego grupowania, do którego należy zaliczyć produkt, producent lub usługodawca może zwrócić się o pomoc do właściwej jednostki określonej w komunikacie Prezesa GUS w sprawie udzielania informacji dotyczącej standardów klasyfikacyjnych, publikowanego w Dzienniku Urzędowym GUS (pkt 7.3 załącznika nr 1). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż zasady metodyczne stanowią integralną część klasyfikacji, a zawarte w nich postanowienia obowiązują przy jej interpretacji i stosowaniu.

Obecne przepisy eliminują wskazywaną wcześniej niepewność która wynikała z braku ustawowej definicji złomu. Jednakże jeżeli podmiot ma wątpliwość jaką procedurę zastosować w przypadku konkretnej operacji gospodarczej zawsze może skorzystać z instytucji interpretacji indywidualnej. Wyjaśnić w tym miejscu bowiem należy, że instytucja interpretacji indywidualnej została przewidziana przez przepisy art. 14b – 14p ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) w celu umożliwienia zainteresowanym podmiotom wyeliminowania wątpliwości dotyczących interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie, które mogą rodzić określone konsekwencje w sferze prawa podatkowego. Podmiot może zwrócić się zatem do właściwego organu podatkowego z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Interpretacje te pełnią funkcję ochronną w odniesieniu do zawartych w nich rozstrzygnięć skierowanych do ich adresatów. W świetle bowiem art. 14k § 1 ww. ustawy zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną, nie może szkodzić wnioskodawcy.

Mając powyższe na względzie należy uznać za nieuzasadnione stwierdzenie ujęte w treści oświadczenia jakoby konstrukcja załącznika nr 11 pozwalała na uznaniowość stosowania klasyfikacji mogącą prowadzić do wyłudzeń w podatku od towarów i usług.

Wypowiadając się w kwestii oszustw i nadużyć w zakresie uchylania się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług w branży recydingu należy jeszcze raz podkreślić, iż problematyka ta jest przedmiotem szczególnej uwagi Ministra Finansów i jest bardzo wnikliwie analizowane przez podległe Ministrowi Finansów służby. Organy kontroli skarbowej prowadzą szereg postępowań kontrolnych wobec podmiotów dokonujących obrotu złomem w celu zminimalizowania patologicznych działań w omawianym zakresie. Wszelkie postępowania kontrolne prowadzone są indywidualnie, a materiał dowodowy jest drobiazgowo gromadzony, w celu rzeczywistego odzwierciedlenia transakcji gospodarczych zawieranych przez podatnika. Zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej do akt włączane są wszystkie, mające znaczenie dla sprawy, dowody – także te wynikające z wniosków dowodowych zgłaszanych przez stronę postępowania. Organy kontroli skarbowej z należytą starannością, zgodnie z literą prawa i obowiązującym orzecznictwem prowadzą wszelkie czynności kontrolne. Dopiero po rzetelnym ustaleniu stanu faktycznego organy

te dokonują obiektywnej oceny zebranego materiału dowodowego oraz wydają bądź decyzje ustalającą zobowiązanie podatkowe zgodnie z przepisami podatkowymi bądź wynik kontroli, gdy ustalenia dotyczą innych nieprawidłowości. W przypadku, gdy podatnik, wobec którego prowadzone jest postępowanie, nie zgadza się z ustaleniami może on skorzystać z przysługującego przepisami prawa odwołania od decyzji do organu II instancji, a następnie do sądu administracyjnego.

Działania kontrolne poza ściganiem konkretnych nadużyć mają również na celu szczegółowe zidentyfikowanie problemu, zebranie danych niezbędnych do określenia jego skali i zakresu oraz poznanie zasad funkcjonowania mechanizmu wyłudzeń. Zebrane informacje stanowią istotny element dla wyznaczenia metodologii postępowania zmierzającej do eliminacji zjawiska uchylania się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług przez niektóre podmioty z branży recyklingu.

Odnosząc się w tym miejscu do propozycji wprowadzenia do porządku prawnego definicji pojęcia należytej staranności należy przede wszystkim podkreślić, że dyrektywa 2006/112/WE nie zawiera szczególnej regulacji normującej kwestię należytej staranności w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego. To orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dostarcza stosowne wskazówki w tym zakresie.

Obowiązek respektowania dochowania przez podatnika należytej staranności w zakresie prawa do odliczenia znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie TSUE, m.in. w sprawach C-409/04 (Teleos); C-354/03, C-355/03 i C-484/03 (Optigen i in.); C-439/04 i C-440/04 (Axel Kittel i Recolta Recycling); C-80/11 (Mahagében) i C-142/11 (Péter Dávid) oraz C-324/11 (Gábor Tóth). Należy zaznaczyć, że TSUE konsekwentnie prezentuje jednolitą linię interpretacyjną w zakresie regulacji dotyczących okoliczności warunkujących ewentualne ograniczenie prawa do odliczenia podatku naliczonego. Trybunał dokonuje wykładni przepisów unijnych o charakterze ogólnym, zatem nie dotyczą one wyłącznie konkretnego stanu faktycznego.

Przykładowo w wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r. wydanym w połączonych sprawach C-80/11 (Mahagében) i C-142/11 (Péter Dávid) Trybunał orzekł, że „krajowe organy administracyjne i sądowne powinny odmówić prawa do odliczenia, jeżeli zostanie udowodnione na podstawie obiektywnych przesłanek, że skorzystanie z tego prawa wiązałoby się z przestępstwem lub nadużyciem” (por. pkt 42 wyroku i podobnie w wyroku w sprawach połączonych C-439/04 i 440/04 Axel Kittel i Recolta Recycling, pkt 55). Odmowa podatnikowi prawa do odliczenia może nastąpić w przypadku „udowodnienia na podstawie obiektywnych przesłanek, że podatnik będący odbiorcą usług lub dostaw stanowiących podstawę prawa do odliczenia wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcje te wiążą się z przestępstwem popełnionym przez dostawcę lub inny podmiot działający na wcześniejszym etapie obrotu (por. pkt 45 wyroku). „Podatnika, który wiedział lub powinien był wiedzieć, że nabywając towar lub usługę, uczestniczy w transakcji stanowiącej element przestępstwa w dziedzinie podatku VAT, należy bowiem z punktu widzenia dyrektywy 2006/112 uznać za współnika w tym przestępstwie, niezależnie od tego, czy uzyskuje on korzyści z dalszej sprzedaży owych towarów lub świadczenia usług w ramach dokonywanych przez siebie transakcji” (pkt 46 wyroku, por. pkt 56 i 57 wyroku w sprawach połączonych C-439/04 i 440/04 Axel Kittel i Recolta Recycling).

Jednocześnie Trybunał uznał, że „nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej wymaganie, by podmiot przedsięwziął wszystkie działania, jakich można od niego racjonalnie oczekiwać, w celu upewnienia się, że dokonywana przez niego transakcja nie prowadzi do udziału w przestępstwie podatkowym” (...) „Jeżeli istnieją przesłanki, by podejrzewać nieprawidłowości lub naruszenie prawa, przeczny przedsiębiorca powinien, zależnie od okoliczności konkretnego przypadku, zasięgnąć informacji na temat podmiotu, u którego zamierza nabyć towary lub usługi, w celu upewnienia się co do jego wiarygodności” (pkt 54 i 60 wyroku, por. pkt 65 wyroku C-409/04 Teleos).

W kontekście powyższego należy uznać, że podmioty prowadzące działalność gospodarczą, a w szczególności podmioty prowadzące działalność w branży recyklingowej, w której częstotliwość występowania nieprawidłowości jest wysoka, powinny mieć na względzie fakt, że na rynku działają firmy nieuczciwe i w związku z tym zachować szczególną ostrożność oraz starannie sprawdzać kontrahentów w celu zminimalizowania ryzyka, jakim obarczone są transakcje gospodarcze.

Od podatnika wymaga się należytej staranności przy doborze i weryfikacji kontrahentów i od okoliczności konkretnej sprawy zależy uznanie czy została ona dochowana. Tezę tę potwierdza Trybunał Sprawiedliwości UE w ww. wyroku w sprawach C-80/11 (Mahagében) i C-142/11 (Péter Dávid) uznając, iż „*określenie działań, jakich podjęcia w konkretnym przypadku można w sposób uzasadniony oczekiwać od podatnika, który zamierza skorzystać z prawa do odliczenia podatku VAT, w celu upewnienia się, że dokonywane przez niego transakcje nie wiążą się z popełnieniem przestępstwa przez podmiot działający na wcześniejszym etapie obrotu, zależy przede wszystkim od okoliczności rozpatrywanego przypadku*” (pkt 59 wyroku). Zatem stwierdzenie świadomości uczestniczenia przez kontrolowanego w omawianym procederze, bądź jej braku, musi zostać zweryfikowane przez właściwe organy i jest możliwe dopiero po drobiazgowym ustaleniu stanu faktycznego i obiektywnej ocenie zebranego materiału dowodowego.

W kontekście powyższego należy zwrócić uwagę, że Rzeczpospolita Polska od dnia przystąpienia do Unii Europejskiej jest związana postanowieniami traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Unii Europejskiej. Z racji tego, że TSUE dokonuje interpretacji prawa Unii Europejskiej Polska zobligowana jest również stosować wytyczne zawarte w orzeczeniach wydawanych przez Trybunał, gdyż są one wiążące dla organów i sądów krajowych. Zarówno przepisy ustanawiające funkcjonowanie w Polsce podatku od towarów i usług jak i stosujące (interpretujące) je organy skarbowe i sądy administracyjne (w zakresie kierunku legalności) uwzględniają dorobek orzecniczy Trybunału. Jak podkreślano powyżej, każda sprawa wymaga odrębnego przeanalizowania i w zależności od ustalonych konkretnych okoliczności podejmowane są indywidualne rozstrzygnięcia.

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wielokrotnie stwierdzano, że w przypadku, gdy podatek wynika jedynie z faktury, która nie dokumentuje faktycznego zdarzenia rodzącego obowiązek podatkowy u jej wystawcy nie daje ona uprawnień do odliczenia wykazanego w niej podatku. Przykładowo w wyroku z dnia 8 listopada 2011 r. sygn. akt I FSK 84/11 NSA uznał, że nie można odliczyć podatku z faktury, która nie odzwierciedla faktycznego zobowiązania podatkowego podmiotu wskazanego w niej jako jej wystawca. Umożliwienie w takiej sytuacji skorzystania z prawa do odliczenia podatku z faktury dokumentującej czynność, która faktycznie nie została dokonana i nie zrodziła obowiązku podatkowego u jej wystawcy, byłoby sprzeczne z konstrukcją podatku od towarów i usług, umożliwiającą odliczenie zawartych w cenach towarów podatków faktycznie należnych z tytułu czynności ich nabycia. Mając powyższe na względzie NSA w tej konkretnej sprawie stwierdził, że kwota wykazana na fakturze jako podatek nie była faktycznym podatkiem należnym Skarbowi Państwa, lecz kwotą "podszywającą" się pod ten podatek, w celu wyłudzenia jej od nabywcy towaru, nie nastąpił zatem obrót towarowy i nie zachowano stosownej staranności i przezorności w sytuacji powszechnej świadomości nieprawidłowości zachodzących w obrocie tego typu towarami. Naczelny Sąd Administracyjny badając czy podatnik działał z należyłą starannością kieruje się wykładnią wypracowaną przez TSUE.

W wyroku z dnia 18 września 2012 r. Nr I FSK 1801/11 NSA orzekł, że zebrany materiał dowodowy niewątpliwie świadczy o braku zachowania należytej staranności ze strony skarżącej. Zdaniem Sądu przy zachowaniu należytej staranności w tej konkretnej sprawie strona powinna wiedzieć, że jej kontrahenci są niewiarygodni i dopuszczają się czynu zabronionego karnie, a zakwestionowane faktury nie dokumentują obrotu od ich wystawców, którzy firmują jedynie dostawy poczynione przez inne podmioty.

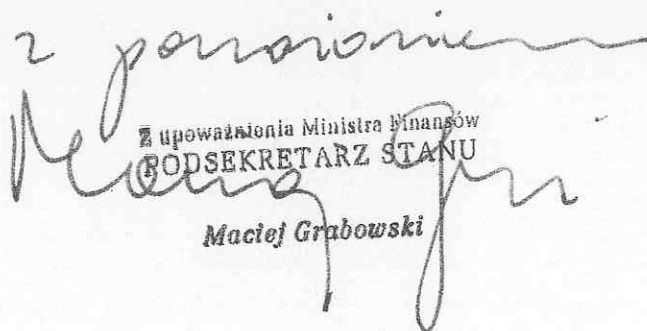
Powyższe przykłady świadczą o tym, że zasady prawa unijnego respektowane są przez organy podatkowe, a w sytuacji, gdy w ocenie podatnika materiał dowodowy wskazuje, że uwzględnienie przez organy podatkowe ww. zasad w dokonywanych rozstrzygnięciach jest niewystarczające, ma on możliwość weryfikacji tych rozstrzygnięć na drodze sądowej.

Mając na uwadze zatem okoliczność, że przesłanka dochowania należytej staranności (w kontekście zachowania prawa do odliczenia w sytuacji występowania nieprawidłowości i nadużyć) jest badana, brak jest uzasadnienia dla wprowadzenia do obowiązującego porządku prawnego postulowanej przez Pana Senatora definicji należytej staranności.

Wypowiadając się natomiast w zakresie rozszerzenia katalogu towarów, do których ma zastosowanie procedura odwrotnego obciążenia do obrotu złomem, uprzejmie informuję, że nie wykluczam podjęcia inicjatywy zmiany treści załącznika nr 11 do ustawy o VAT, jeżeli prowadzone analizy wskażą na zasadność objęcia omawianym mechanizmem szerszej grupy towarów. Kwestia oszacowania korzyści dla budżetu państwa w związku z ograniczeniem skali nadużyć w omawianym obszarze stanowi istotny element prowadzonych analiz, jednakże z uwagi na trwające w dalszym ciągu prace analityczne w chwili obecnej nie jest możliwe podanie precyzyjne kwoty prognozowanych oszczędności. Nie jest to jednak z pewnością kwota 7 mld zł wskazana przez Pana Senatora, zwłaszcza w kontekście uwag Izby Gospodarczej Metali Nieżelaznych i Recyclingu przedłożonych w październiku br., w których Izba wskazuje, że wprowadzony system odwrotnego obciążenia zmarginalizował nadużycia w tym sektorze.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż mając na uwadze powagę problemu eliminacja niekorzystnych zjawisk w omawianym obszarze ma znaczenie priorytetowe. Doceniam przy tym wszelkie wnioski i propozycje płynące ze współpracy i otwartego dialogu z partnerami instytucjonalnymi operującymi w branży recydingu i pragnę zapewnić, iż po uzupełnieniu ich o wyniki prowadzonych analiz, zostaną one poddane wnikliwej ocenie również pod kątem ewentualnej zasadności zainicjowania dodatkowych rozwiązań służących uszczelnieniu obecnie funkcjonujących mechanizmów.

z porażeniem

Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETARZ STANU
Maciej Grabowski